

כ"ז אלול ה'תשע"ח 7.9.18

מגזין מס' 493

ערב שבת פרשת נצבים/ראש השנה

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת חיים בן מורי יחיא וזהרה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

החיים כסנא

ענין 'קבלת העול' - היסוד הבריא לעבודה פנימית

ראשית העבודה (לשון עיבוד ותיקון) הוא ענין ה'קבלת עול'. כלומר, לא הריגוש והחוויה הם העיקר, כי אם המעשה בפועל. יש להשתדל בשווה, בהתכוונות כנה, גם כש"בא לי" וגם כש"לא בא לי" - באותו "יושר".

והביאור בזה, לאחר שראשית לכל מרגיל האדם את עצמו ומפנים את ענין המעשה בפועל ב'קבלת עול' בחיי היומיום (שבזה גורם הוא ל'תענוג בורא'), אזי כבר יכול הוא 'להכניס' גם 'חיות' בעבודתו (תענוגו האישי 'תענוג נברא'). ומחוייב הוא האדם להכניס תענוג ועריבות שלפי ערכו וטבעו בעבודתו, שהרי עבודה בקבלת עול בלבד (ללא שום גילויי רגש וחוויה מרוממי נפש), סוף סוף 'מייבשת' ובמילא מחלישה את כל יכולתו לפעול באופן חיובי בעולם להאירו.

סדר עבודה זה, תנאי עיקרי הוא לחיים בריאים ומאוזנים: אף שאכן מחוייבים אנו לעורר את רגשותינו (אהבת ה'נכון' והיראה מפני ה'לא נכון'), שרב ועצום כוחם לשמש 'כנפיי' שאר-רוח ה'מרטיבים' ומכניסים רוח-חיים בעבודתנו, מכל מקום, זאת יש לזכור - העיקר הוא המעשה בפועל. וכהדגשת אדמו"ר הזקן בספר התניא סוף פרק מ': כשם שהעיקר בעוף הוא גופו וכנפיי העוף תפקידם רק לאפשר לגופו לפרוח בהן למעלה, כך בעבודת האדם - "תכלית האהבה היא העבודה מאהבה". כלומר, העיקר בעבודת האדם הוא קיום ה'נכון' (הוא הרצון העליון), ואילו רגשותיו ('כנפיי' שאר רוחו), עם כל חשיבותם, תפקידם רק לאפשר לו לעבוד את בוראו בחיות.

וזהו שעל האדם להקדים ולהחדיר בעבודתו את ענין הקבלת עול - ראשית העבודה ('תענוג בורא') לפני וכתנאי להתעסקותו בענין ההתפעלות הריגשית ('תענוג נברא'). כי רק באופן הזה מוגן הוא מפני 'אורות דתוהו' - היסחפות לריגושים וחוויות שאינם על הקרקע.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

סדנאות תניא גם ברחובות - פרטים בעמוד הבא.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתיה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

המסע של עצם הנשמה מתחיל... 'כשהניגון פוגש את תורת הסוד'

4 מפגשים מיוחדים להכרת הכוחות העצומים שטמונים בנו
והשימוש הנכון בהם להגשמת המשמעות האמיתית של חיינו.

עם הרב יאיר כלב
מרצה מפורסם בארץ ובעולם בתורת הנפש יוצר מוזיקאלי, נגן ומלחין.

יום שלישי 21:00 | 24.7.18 | הרצל 196 רחובות
לפרטים והרשמה: יונתן - 054-3115770

ואחכים לכם עם אנצ'ית, בירוג ונאצ'ו'ס

המפגש מלווה בניגונים מעולמות עליונים
(חווייה מובטחת:)

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

השבת ממנה מתברך חודש תשרי

"החודש השביעי, הקב"ה בעצמו מברכו בשבת האחרונה של חודש אלול; ובכח זה מברכים ישראל את החודשים אחת עשרה פעמים בשנה"

"אתם ניצבים היום"

בשבת זו שלפני ראש השנה, שלא כבשאר 'שבתות מברכים', אין מברכים בבית הכנסת את חודש תשרי.

את סיבת הדבר ביאר רבנו הזקן, בעל התניא, בשם רבו, המגיד ממזריטש (ששמע זאת מהבעש"ט): **"החודש השביעי, שהוא החודש הראשון לחודשי השנה, הקב"ה בעצמו מברכו בשבת מברכים, שהיא השבת האחרונה של חודש אלול; ובכח זה מברכים ישראל את החודשים אחת עשרה פעמים בשנה"**.

מהי ברכתו של הקב"ה? ברכה זו היא העולה מתוכנה של קריאת התורה שבשבת זו: **"אתם ניצבים היום"**. המילה **"היום"** מכוונת לראש השנה, יום הדין, וכמו שכתוב **"ויהי היום"**, ובתרגום למילים אלו שבפסוק נכתב: **"והוה יום דינא רבה"** (=ויהי יום הדין הגדול). דהיינו שכאן מבטיח לנו הקב"ה כי בראש השנה **"אתם ניצבים"**, קיימים ועומדים - כלומר, **"זוכים בדין"**.

מכלל לפרט

כיון שברכה זו היא ברכה כוללת, הרי שמיד אחרי הכלל באים הפרטים: **"ראשיכם, שבטיכם, זקניכם ושוטריכם...** מחוטב עציך עד שואב מימך". לאחר הברכה הראשונה והכוללת, מפרטת התורה את עשרת הסוגים שבעם ישראל, אשר כל אחד ואחד מהם מקבל את ברכתו המיוחדת הדרושה לו. כל הברכות הללו מיועדות לתכלית אחת - **"לעברך בברית ה' אלוקיך"**. כריתת ברית ענינה

ביטוי של התאחדות, כאשר שניים כורתים ברית ביניהם נעשים הם כמציאות אחת. באופן כזה צריכה להיות ההתקשרות של עם ישראל לקב"ה - יהודי צריך להרגיש שהוא והקב"ה הם דבר אחד.

המעשה הוא העיקר

המטרה המרכזית בענין כריתת הברית היא לתת לדברים ביטוי מעשי. הן מצד ברכתיו של הקב"ה שצריכות להתבטא בתוך העולם הזה הגשמי, בשפע ובהרחבה גשמיים כפשוטם. כידוע, הדין של ראש השנה הוא בעיקר על עניני העולם הזה ("אין אדם נידון בראש השנה אלא לעניני העולם הזה"), ולכן באה ברכת ה' דוקא בצורת שפע גשמי.

כך גם מצד עבודת האדם את בוראו, העיקר הוא שהדברים לא יישארו אצלו במישור הרוחני, אלא יבואו לידי ביטוי מעשי. אמרו חז"ל: **"המעשה הוא העיקר"**. הכוונות, גם אם יהיו הנעלות ביותר, אינן העיקר, אלא דוקא קיום המצוות בפועל. לכן ההלכה היא, שעל ידי כוונה בלבד אין האדם יוצא ידי חובת קיום המצוות, כי אם על ידי הקיום המעשי. רק בקיום מעשי של המצוות, אפילו בלא כוונה, יוצאים ידי חובה (אלא שלשלמות המצוה יש צורך גם בכוונה).

קוממיות

על ידי עבודת ה' כדרוש, ובכלל זה עבודת התשובה, שעל ידה נעשית כריתת הברית עם הקב"ה, זוכים לקבל

גם בשבת זו אומרים, קודם תפילת שחרית, את כל התהילים, אף על פי שאין מברכין את החודש. אחרי התפילה – התוועדות בבית הכנסת, כבכל שבת מברכים.

באחת משיחותיו אמר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו כי בשבת שלפני ראש השנה יש להתחיל בשבת עצמה בצדקה באופן המותר בשבת, על ידי צדקה של מאכל ומשקה ('לחיים') או על ידי צדקה רוחנית, כמו נתינת עצה טובה, ועל אחת כמה וכמה לימוד תורה. ועוד וגם זה עיקר – קבלת החלטה טובה (כולל הסכום!) שתיכף ומיד לאחר השבת יקיים... (נתינת ממון בפועל, להפריש לעצמו וליתנו לעני או לגבאי בבוקר).

את ברכותיו של הקב"ה בשבת זו, ו"זוכים בדיון", וחודש תשרי נעשה "המשובע והמשביע ברוב טוב לכל ישראל על כל השנה".

ובפשטות – **ברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, עד הטובה העיקרית והפנימית – הגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו, באופן של "ניצבים", כדברי הפסוק "ואולך אתכם קוממיות", בקומה זקופה – ובקרוב ממש.**

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת", על פי 'תורת מנחם' התוועדויות ה'תשמ"ז כרך ד')

The screenshot shows the website interface for Tanya. At the top, there is a navigation menu with various categories. The main content area features a large video player with a play button and a title in Hebrew. Below the player is a grid of smaller video thumbnails, each with a title and a play button. To the right of the grid is a QR code. On the far right, there is a sidebar with social media icons for YouTube, Facebook, and Twitter, and a list of video titles with their respective view counts.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג
www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

אוחו הקרעים

השבוע לנקות את הבית, לכבס וכדומה, ובינתיים אני כאן.

הרב וילהלם נותר פעור פה. "ומדוע לא יתכבד הבן לחפש לעצמו מקום מגורים אחר? מדוע אם מבוגרת צריכה לעזוב את ביתה?", שאל.

"אני אוהבת אותו ולא רוצה לסלקו מביתי", השיבה האשה בכאב. "העדפתי להתרחק. אז אני יושבת כאן, בלי שום תכניות, אובדת עצות".

הרב וילהלם חש רצון להתערב ולסייע לאשה. "תני לי את מספר הטלפון של בנך ואשוחח עמו", הציע. "אני מקווה שאצליח להעמיד אותו על טעותו".

"אין לך סיכוי", השיבה האשה, "הוא יסרב לדבר איתך. שום דבר לא ישכנע אותו".

הרב וילהלם לא אמר נואש. הוא ישב וכתב לצעיר מכתב ארוך ומנומק, בן שני עמודים, ובו ניסה להאיר את עיניו. במכתבו הדגיש את חשיבות מצוות כיבוד אם, והזכיר לצעיר כי הוא עצמו, אילו היו לוחצים עליו לפני שנה לקיים מצוות, היה מגיב בהתרחקות ולא בהתקרבות. "במקרים רבים", כתב, "אדם שחזר בתשובה הוא ההזדמנות הראשונה של משפחתו וחבריו לראות מקרוב אורח חיים של שמירת מצוות, ולכן זו זכות גדולה, או להפך חלילה – חובה גדולה, כאשר ייתן דוגמה לא נכונה. חובה לתת לכל אדם את הקצב שלו".

הוא תיאר במכתב את התרשמותו מאהבתה של אמו אליו, וחתם את מכתבו בהצעה: "אשמח מאוד שתצלצל אליי או תענה לי בכתב, וכמובן אשמח לעזור לך בכל ענין שאוכל". האשה מסרה לו את מספר הפקס' בביתה, והרב וילהלם שיגר את המכתב וקיווה לטוב.

הימים ימי חודש שבט תש"ס. שעת בוקר שגרתית בבית חב"ד למטיילים בבנגקוק שבתאילנד. שליח חב"ד, הרב נחמיה וילהלם, שבא למקום כארבע שנים קודם לכן, הבחין באשה מבוגרת היושבת שעות רבות בבית חב"ד, מכונסת בעצמה, פניה נפולות, ודוק של עצב נסוך עליהן. למחרת בבוקר באה האשה שנית ושוב התבודדה זמן רב. הרב וילהלם פנה אליה והתעניין בשלומה. האשה השפילה את מבטה ונמנעה מלפתח עמו שיחה. נראה היה כי מטען רגשי כבד רובץ על לבה, אך היא מסרבת לחלוק עמו את מצוקתה.

באה השבת. האשה באה לסעודות וגם בהן ישבה מכונסת בעצמה. הרב וילהלם ביקש מאחת האורחות לנסות לדובב אותה. זו הצליחה במשימתה. האשה גוללה לפניו את סיפורה, וזו המליצה לפניה בחום לשתף את הרב וילהלם במצוקתה. האשה נענתה ושפכה באוזניו את לבה.

היא גרושה מתל אביב, אם לבן ובת. הבת נישאה לצעיר גרמני וירדה מן הארץ. נשאר עמה הבן, אבל בעת האחרונה היחסים ביניהם הורעו מאוד.

"כל הבעיות החלו מיום שבני חזר בתשובה", הטיחה בו האשה במרירות. "זה היה לפני כשנה, במהלך טיול בהודו. כשחזר לארץ החלו החיכוכים. בתחילה מילאתי את כל בקשותיו. הכשרתי את המטבח. קניתי פלטת חימום לשבת. עם הזמן הדרישות החמירו. הסכמתי להפסיק לעשן בשבת, אך הוא דרש ממני לשמור שבת כהלכתה.

"בשלב הזה נשברתי. השארתי לו את כרטיס האשראי שלי, ארזתי מזוודה ועזבתי את הבית. אינני מסוגלת לחיות כך. סיכמתי עם העוזרת שתיכנס הביתה במהלך

למחרת באה האשה במצב רוח עכור עוד יותר. "הוא כעס מאוד על שאני מערבת רבנים", אמרה בשיברון לב. "הוא אמר שכלל לא קרא את המכתב, אלא קרע אותו והשליך אותו לפח האשפה".

לבו של הרב וילהלם נכמר. הוא חש השתתפות עמוקה בצערה של האשה, אך גם חוסר אונים. כמה ימים אחר כך עזבה האשה את בנגקוק.

חלפו שנתיים. סעודת שבת שגרתית בבית חב"ד. אווירת פתיחות שרתה סביב השולחן. המשתתפים חלקו עם המסובים חוויות ותובנות. צעיר בעל חזות חרדית, שישב כל הזמן בשקט, ביקש את רשות הדיבור. הוא סיפר:

"לפני שלוש שנים, אחרי השירות הצבאי שלי, יצאתי לטיול ארוך במזרח הרחוק. בעקבותיו חזרתי בתשובה. כשחזרתי לארץ נסחפתי להתנהגות קיצונית מאוד. הקונפליקט עם אמי, שאורח החיים הזה היה זר לה לחלוטין, היה בלתי נמנע. היא נשברה, עזבה את הבית וטסה לתאילנד.

"כאן, בבית חב"ד, שמע הרב וילהלם את סיפורה וכתב לי בפקס' מכתב ארוך. כשראיתי את המכתב התמלאתי כעס. קרעתי את המכתב בזעם והשלכתי אותו לפח. כשאמי התקשרה מתאילנד צעקתי עליה. לאחר מכן נרגעתי קצת והתמלאתי סקרנות לראות מה הרב כתב. ניגשתי לפח האשפה, הוצאתי מתוכו את הקרעים, והרכבתי את המכתב מחדש. קראתי בשקיקה כל מילה.

"הדברים חלחלו ללבי. כמה ימים הייתי אפוף הרהורים. התחלתי להבין את גודל טעותי. בסופו של דבר התקשרתי לאמי, התנצלתי על התנהגותי השגויה וביקשתי את סליחתה. היא חזרה לארץ ויחסינו שבו לתיקנם".

הצעיר עשה אתנחתה קלה, הישיר את מבטו אל הרב וילהלם ואמר: "באתי לכאן למטרה אחת ויחידה: לפגוש אותך ולהודות לך על שהצלת את האחוה המשפחתית שלנו".

הצעיר קם והתחבק עם הרב וילהלם חיבוק ממושך, בעוד הנוכחים מזילים דמעות התרגשות.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת נצבים

ברית עולם

לפני מותו מכנס משה את כל בני ישראל (ראשי העם, השבטים, החכמים ופשוטי עם, זקנים, נשים, טף וגרים) לחיזוק הברית בינם לבין הקב"ה וקביעת הציות של העם היהודי למצוות אלוקיו. הברית כוללת ומחייבת גם את כל הדורות הבאים בישראל עד אחרית הימים.

ברית מחייבת

שוב מזהיר משה את העם מפני הליכה בדרכי העמים שמסביבם. עליהם להישמר שלא להגרר אחר השפעתם השלילית שלא ידיחום לעבודתם הזרה ולשום הנהגה בדרכיהם הנלוזות. הברית ענינה חיזוק הקשר בין ישראל לה' והעמדת הגבולות המתחייבים מעצם בחירתם להיות עם סגולה לה'.

ומפרט משה שבאם חלילה יסטו יחידים או קבוצות מקרב העם מדרך ה', לא ייסלח להם והם יענשו על כך קשות. אזי ידעו גם הגויים לומר כי צרת ישראל לא באה עליהם אלא בשל הפרת בריתם עם ה'.

סוף ישראל לעשות תשובה

ובאם עקב העונשים הקשים והגלות המרה שיבואו כתוצאה מהפרת הברית ישוועו בני ישראל אל הקב"ה, ובאותה שעה, דוקא מתוך הלחץ והמשבר, תתחזק

אהבתם לה' ותגבר אמונתם בו ועד אשר ישובו בתשובה שלימה - אזי יחונם ה' ויקבצם מכל פזורות גלותם וישיבם לארצם המובטחת. ולפי ערך התחזקות הברית וחיידוש האהבה בין העם לבין ה', יסב האלוקים את הקללות והאסונות על ראש שונאיהם.

כי קרוב אליך הדבר מאד

משה מדגיש באוזני העם אשר מצוות ה' אינן בגדר הבלתי אפשרי. אדרבה, קיום התורה ומצוותיה קרוב מאד אל כל אדם וביכולתו לקיימן כנדרש - במחשבה (וברגשות הלב), בדבור ובמעשה.

ענין הבחירה החופשית

אף שהציוויים שבתורה ברורים בתכלית, מכל מקום ניתנת ליהודי הבחירה החופשית. בפני כל אדם עומדות שתי דרכים: דרך התורה - דרך הטוב, הברכה והחיים, ולעומתהדרך החטא - דרך הרע, הקללה והמוות. וביד האדם נתונה האפשרות לבחור בדרך הטוב - לאהבה את ה' אלוקיו ולדבקה בו ע"י קיום מצוותיו, ומובטח הוא כי יזכה בעבודתו לסיוע אלוקי מלמעלה. וכשיבחר העם בחיים ללכת בדרך הטוב, ירעיף עליו ה' את כל ברכותיו וישכון בשלום ובבטחון בארץ אבותיו.

'פדיון כפרות' – מנהג ה'כפרות', נוהגים לקיימו בעשרת ימי תשובה, ובפרט בזמן המובחר לכך בערב יום הכיפורים לפנות בוקר. המנהג מבטא את משאלתנו כי יסלח לנו ה' על כל חטאינו תמורת התרנגול או הכסף שאנו נותנים 'במקומנו' וישמש 'כפרה' תחתנו. נהוג לקיים את המנהג בתרנגול אחד לזכר ובתרנגולת אחת לנקבה (אפשר להסתפק בתרנגול אחד לכל בני הבית ותרנגולת אחת לכל בנות המשפחה). לאשה הרה נוטלים בעבורה שלושה עופות – שתי נקבות וזכר אחד (תרנגולת אחת עבור עצמה ועוד שניים בשל אי הודאות לגבי מין העובר).

אוחזים את התרנגול או הכסף ביד ימין ואומרים את הנוסח המודפס בסידור התפילה ובמחזור, למן "בני אדם יושבי חושך וצלמוות" עד "מצאתי כופר". אזי מסובבים שלוש פעמים את התרנגול או הכסף מעל הראש ובתוך כך אומרים: "זה חליפתי, זה תמורת, זה כפרתי, זה התרנגול (או הכסף) ילך למיתה (ובכסף – ילך לצדקה) ואני אלך לחיים טובים ארוכים ולשלום". וחוזרים על כל זאת שלוש

פעמים. מיד לאחר הכפרות, מביאים את התרנגולים לשחיטה בפיקוח ובנוכחות שוחט מוסמך. ומצווה לכסות את הדם בעפר ולברך: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציונו על כיסוי הדם בעפר". לאחר מכן מנקים ו'מכשירים' את העופות ומעבירים אותם למשפחות נזקקות.

'כפרות' על כסף – יש הנוהגים לקיים את מנהג הכפרות עם כסף שתורמים לצדקה. נהוג לקחת סכום סמלי (לפחות ח"י שקלים – 18 ש"ח) עבור כל נפש מבני הבית, הנקרא בשם "פדיון כפרות". אומרים כנזכר לעיל את פסוקי ה"כפרות" ומסובבים את הכסף מעל הראש שלוש פעמים (בקיום המנהג בכסף, אומרים זה "הכסף ילך לצדקה"). את הכסף מעבירים לעניים או למוסדות צדקה.

ניתן להעביר את כסף "פדיון הכפרות" לעמותת "תניא – מודעות עצמית ביהדות".

לפרטים: 052-5675-770

לא להפריד בין ה'ספר' לבין 'התורה'

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

שבכתב, הכתובה בספר. "התורה" מייצגת את התורה שבעל פה. יהודי נדרש להתייחס לתורה כולה כאל יחידה אחת, ובלא שיהיה בעיניו הבדל בין דברים שנאמרו בתורה שבכתב לדברים שנאמרו בתורה שבעל פה.

גם במצוות התורה צריך שלא יהיה בעיניו הבדל בין מצוות שכליות ומצוות על שכליות ובין מצוות 'קלות' ל'חמורות'. כך אמרו חז"ל: "אל תהא יושב ושוקל מצוותיה של תורה". ועוד אמרו: "הווי זהיר במצוה קלה כבחמורה".

התבטלות לקב"ה

אבל אם חלילה מתחיל יהודי לעשות הבדלים בין דברי התורה ולומר "שמועה זו נאה וזו אינה נאה", הרי עבירה גוררת עבירה, והוא עלול להגיע למצב שהוא מפריד בין התורה שבכתב לתורה שבעל פה; התורה שבכתב היא בעיניו עיקר והתורה שבעל פה – טפל.

צריכים אפוא לזכור, שהפרדה כזאת בין ה"ספר" לבין "התורה" מביאה את הפך הברכה, כפי שמפורט בפסוקי התוכחה. יהודי צריך לבטל את רצונו לרצון ה', עד שאין בעיניו שום הבדל בין מה שכתוב "בספר" לבין דברים שנאמרו בעל פה, ואפילו מה ש"תלמיד ותיק עתיד לחדש" – הכול בעיניו תורה אחת, תורתו של הקב"ה. גישה זו היא ההכנה הראויה לקראת ראש השנה, ועל ידי כך זוכים בדין ונעשית כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות.

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך י"ד)

"ככל אלות הברית הכתובה בספר התורה הזה".

כאשר הקב"ה כורת ברית עם בני ישראל, ערב כניסתם לארץ, הוא מזהיר אותם לשמור את דברי התורה ומצוותיה, ושלא לסור חלילה מדרך התורה. בהמשך נאמר, שאם יש בתוך העם מי שלבבו פונה מהקב"ה לעבוד עבודה זרה, כי אז "והבדילו ה' לרעה... ככל אלות הברית הכתובה בספר התורה הזה".

גם בפרשה הקודמת מופיע אזכור של "ספר התורה", כחלק מפסוקי התוכחה. הקב"ה מזהיר, שאם יסור עם ישראל מדרך התורה הוא ייענש ב"כל חולי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת".

היכן הפסיק

השוואה קלה בין שני הפסוקים מראה הבדל בולט: בפרשתנו נאמר "בספר התורה הזה", ואילו בפרשה הקודמת נאמר "בספר התורה הזאת". מפרש רש"י, שהבדל לשוני זה נובע מכך שבפרשתנו הדגש הוא על ה'ספר', וספר הוא לשון זכר ("הזה"), ואילו בפרשה הקודמת הדגש הוא על ה'תורה', והיא לשון נקבה ("הזאת").

הבדל זה עולה גם מעיון בטעמי המקרא. בפרשה הקודמת קובעים טעמי המקרא שיש לקרוא כך: "בספר, התורה הזאת" – הפסק בין "בספר" לבין "התורה הזאת". לעומת זאת, בפרשתנו "ספר התורה" נקרא כיחידה אחת, ולכן ההתייחסות אליו בלשון זכר ("הזה").

אין הבדל

בנקודה זו טמון רמז עמוק. "ספר" מייצג את התורה

חסידות על הפרשה ניצבים

(ליקוטי שיחות', כרך ב', עמ' 400)

**התאחדות בני ישראל למטה פועלת
התאחדותם העצמית עם הבורא
לעברך בברית ה' אלוקיך ובאלתו (כט,יא)
כך היו כורתי בריתות עושין, מחיצה מכאן ומחיצה
מכאן, ועוברים בינתיים (רש"י)**

כאשר כל ישראל מתאחדים באחדות אמיתית –
"כולכם" – על אף כל ההבדלים בין ה"ראשיכם"
ל"שואב מימין", התאחדות על שכלית זו היא גופא
הגורמת לאותה אחדות עצמית ועל שכלית בין הקב"ה
וישראל.

(ליקוטי שיחות' כרך ב', עמ' 389)

הזולת כראי למצבי

**הלוא כי אין אלוקי בקרבי מצאוני הרעות האלה
(לא,יז)**

מסביר כ"ק אדמו"ר האמצעי:

"אין אלוקי בקרבי" – חסר בי, בהתקשרותי לאלוקות;
לכן "מצאוני הרעות האלה" – אני מוצא ורואה בזולתי
כל מיני רע. ועל דרך תורתו הידועה של הבעל שם טוב,
שכאשר אדם רואה רע בזולתו הרי זו הוכחה שמעין
אותו רע נמצא בו עצמו. וכאדם המסתכל בראי, שאם
הוא רואה לכלוך אין זה אלא משום שפניו שלו אינן
נקיות.

(ספר-השיחות' תש"ה, עמ' 91)

**מעלת היהודי – בריתו עם אלוקיו
אתם ניצבים... למען הקים אותך היום לו לעם
(כט,ט-יב)
"ניצבים" – מורה על גדלות וחשיבות, כמו "ונציב
אחד אשר בארץ" (מ"א ד).**

"אתם ניצבים... למען הקים אותך היום לו לעם" –
העובדה שאנחנו עם ה' והוא מלכנו מורה על גדלותם
של ישראל. שכן אדם לא יכול למלוך אלא על בני אדם
כמותו שהם בערך אליו, אך לא על עדר צאן, שאין להם
שום ערך ויחס לגביו. נמצא אפוא כי היות הקב"ה מלך
על ישראל מוכיחה שישראל הם, כביכול, 'בערך' אליו.
אלא שגדלות זו אינה אלא תוצאה של כריתת הברית
– "לעברך בברית ה' אלוקיך" (כי הרי לאמיתו של דבר
אין לנברא שום ערך לגבי הבורא).

(אור התורה' דברים עמ' קפ)

מעלת המשמש בקודש

מחוטב עציך (כט,י)

**מלמד שבאו כנענים להתגייר בימי משה כדרך
שבאו גבעונים בימי יהושע... ונתנם משה חוטבי
עצים ושואבי מים (רש"י)**

מדברי רש"י נמצאנו למדים, כי דוקא בסוג הנמוך
ביותר בישראל ("חוטב עציך... שואב מימין") יש עילוי
שאין בסוגים הנעלים יותר ("ראשיכם"). שהרי יהושע
נתן את הגבעונים חוטבי עצים ושואבי מים "לעדה
ולמזבח ה'" (יהושע ט), כלומר שזכו להיות משמשים
בקודש, לשרת את מזבח ה'.

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התיא

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

YouTube f

שבת שלום!!!

וכתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

עיר	כניסת השבת	צאת השבת	ערב ראש השנה	צאת החג
י-ם	18:20	19:32	18:17	19:29
ת"א	18:35	19:34	18:33	19:31
חיפה	18:27	19:34	18:24	19:31
ב"ש	18:37	19:34	18:35	19:31

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון